

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 180/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. V., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 15 C 150/00 z 30. januára 2004, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. V. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2006 faxom a 20. apríla 2006 poštou doručená sťažnosť P. V., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 150/00 z 30. januára 2004, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004.

V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 15 C 150/00, v ktorom on vystupoval ako navrhovateľ proti odporcovi F. v B., (ďalej len „odporca“), prebiehal spor o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a náhradu mzdy a o vrátenie sumy 38 694 Sk s príslušenstvom na základe vzájomnej žaloby odporcu.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 150/00 z 30. januára 2004 návrh sťažovateľa zamietol a o protinávhrhu rozhodol tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi čiastku 38 694 Sk s príslušenstvom.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že Zákonník práce nepodmieňuje platnosť uzavretia dohody o rozviazaní pracovného pomeru uvedením alebo neuvedením dôvodu rozviazania pracovného pomeru. Ak týmto dôvodom neboli organizačné zmeny, nárok sťažovateľa na vyplatenie odstupného bol vylúčený, a to napriek tomu, že takýto dôvod bol v dohode uvedený. Preto sťažovateľ bol povinný vrátiť odstupné.

Sťažovateľ vidí pochybenie súdov v tom, že nesprávne hodnotili vykonané dôkazy a na základe toho dospeli k nesprávnym právnym záverom. Navyše svoje rozhodnutia nezdôvodnili v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v dôsledku čoho ich rozsudky nie sú presvedčivé a vyvolávajú dojem svojvoľného rozhodovania súdov. Podľa sťažovateľa súdy nesprávne posúdili platnosť úkonu – dohody o rozviazaní pracovného pomeru z 20. júla 2000. Napriek tomu, že v dohode sa uvádza ako dôvod rozviazania pracovného pomeru organizačná zmena, súdy dospeli k záveru, že tento dôvod v okolnostiach prípadu nie je daný. Za predpokladu, že by závery súdov ohľadne simulovania dôvodu rozviazania pracovného pomeru boli správne, potom uvedenie

neexistujúceho dôvodu do dohody zaviniť svojím správaním zamestnávateľ a v tom prípade neboli splnené hmotnoprávne podmienky na vrátenie odstupného ako bezdôvodného obohatenia. V takomto konaní a rozhodnutiach okresného a krajského súdu vidí sťažovateľ porušenie ním označených základných práv.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa boli z jeho strany vyčerpané všetky opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základného práva, na porušenie ktorého sa touto sťažnosťou sťažuje, poskytuje, keď proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004 podal 20. marca 2005 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania a 15. februára 2006 podal opakovaný podnet.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd deklaroval, že jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 15 C 150/00 z 30. januára 2004 a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004, zrušil rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 15 C 150/00 z 30. januára 2004 a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 134 000 Sk a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v zatiaľ nevyčíslenej výške. Súčasne navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uvedených rozhodnutí.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Predmetom konania je sťažovateľom označené porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 15 C 150/00 z 30. januára 2004, ako aj rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004 v konaní o odvolaní sťažovateľa v právnej veci proti žalovanému zamestnávateľovi o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a úhradu peňažných nárokov s tým súvisiacich.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa týkajúca sa rozhodnutí okresného a krajského súdu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 150/00 je podaná oneskorene.

V okolnostiach prípadu je zjavné, že napadnutý rozsudok odvolacieho krajského súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok okresného súdu, nadobudol

právoplatnosť skôr, ako dva mesiace pred 18. aprílom 2006, keď sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd. Vyplýva to zo sťažovateľom tvrdeného dátumu doručenia rozsudku odvolacieho krajského súdu, ktorým bol 21. február 2005.

Sťažovateľ uvádza, že o spôsobe vybavenia podnetov na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom sa sťažovateľ dozvedel z listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 4. apríla 2006, pričom od tohto dátumu počíta lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa aplikovateľnej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nie je potrebné vyčerpať pred podaním podnetu na ústavný súd, keďže ich nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (II. ÚS 42/2001).

V nadväznosti na uvedené, lehota na podanie podnetu ústavnému súdu sa počíta od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu, a nie od vybavenia podnetu sťažovateľa generálnym prokurátorom. Preto je sťažnosť namietajúca porušenie sťažovateľových základných práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C 150/00 z 30. januára 2004, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 166/04 zo 16. novembra 2004 podaná oneskorene. Z uvedeného dôvodu ústavný súd už nerozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2006